

[Hanne Reintoft.]

det er trods alt også nødvendigt at have et tilstrækkeligt personale, der har tid til serviceopgaverne.

Når man gennemgår de nynormeringer, der er tiltænkt statsungdomshjemmenes områder, kan man også med lidt kendskab til personale mangelen og følgerne af den på børneforsorgens institutioner få fornemmelsen af, at der på ingen måde er sat ind på at løse personaleproblemerne. Jeg vil gerne vide, om dette kan forventes rettet i nær fremtid.

Må jeg endelig påtale, at man under fængselsvæsenet forhøjer antallet af forsorgsassistenten i 9. lønklasse fra 3 til 9. Jeg går ud fra, at det drejer sig om fængselsbetjente, der har været på et særligt kursus, og jeg må påtale, at man mener at kunne ansætte mennesker til at udføre så belastende og ansvarsfuldt arbejde som rådgivning til så lav en løn, og vil gerne endnu en gang fastslå, at 13. lønklasse må være den laveste lønklasse, der kan accepteres for et arbejde, der kræver så meget, selv om uddannelsen måske er kort.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): Jeg vil gerne takke ordførerne, fordi de alle, så vidt jeg kunne lytte mig til det, har givet udtryk for, at de trods forskellige indvendinger af mere eller mindre principiel art vil medvirke til at gennemføre dette lovforslag.

Lovforslaget er jo et resultat af den fornyede gennemgang af styrelsernes forslag om oprettelse af nye stillinger og om op- eller nedrykning af eksisterende stillinger, som blev foretaget, efter at det her i foråret viste sig umuligt at gennemføre en tjenestemandreform. Det forholder sig jo på den måde, at siden den 1. april 1966 er der ikke blevet gennemført en ordinær normeringslov, og af den grund er det forslag, som er til behandling her i dag, også mere omfattende, end det sædvanligt er tilfældet.

Til hr. Ivar Nørgaard, som efter min bedømmelse startede i meget stor stil, vil jeg gerne sige, at jeg tror, det er en dristig påstand af ham, når han hævder, at forliset i foråret kunne være undgået. Det var naturligvis ikke på nogen måde regeringens ønske, at arbejdet ikke skulle lykkes, og vi gik til disse forhandlinger — det ved

hr. Ivar Nørgaard også godt — ud fra det bestemte ønske, at der skulle komme et resultat. Jeg deler helt hr. Ivar Nørgaards opfattelse: at det nuværende tjenestemandssystem ikke er tilfredsstillende, og at det kræver en smidiggørelse; men at lægge hele ansvaret på regeringen og regeringens oplæg ved den lejlighed, det tror jeg er at gå meget vidt. Jeg tror nemlig ikke, at man kan se bort fra, at en af årsagerne til, at det ikke lykkedes at komme igennem — og en meget væsentlig årsag som også påpeget under den drøftelse, der senere har fundet sted om årsagerne til, at det ikke blev til noget — var den, at organisationerne var under et meget voldsomt tidspres, og at de skulle have betydelig mere tid til rådighed for at kunne tage stilling til de forslag, som kom fra kommissionen, og som jo på det tidspunkt udelukkende var kommissionens forslag; det var jo først og fremmest forslagene vedrørende de nye indplaceringer og den nye klassificering.

Men som sagt, jeg er helt enig med hr. Ivar Nørgaard i, at det ville være ønskeligt med et mere smidigt tjenestemandssystem. Jeg vil også dér pege på, at umiddelbart efter, at det i foråret var konstateret, at man ikke kunne nå igennem med et resultat på det daværende tidspunkt, rettede jeg en henstilling til tjenestemandskommissionens formand om at genoptage arbejdet, ligesom jeg straks efter sommerferien på ny henvendte mig til tjenestemandskommissionens formand med anmodning om, at man afgav betænkning, så hurtigt det kunne lade sig gøre.

Jeg vil gerne fremhæve, at jeg anser det for overordentlig glædeligt, at tjenestemandorganisationerne har givet udtryk for en positiv vilje til at arbejde med på, at der tilvejebringes en løsning i indeværende folketingssamling, således som regeringen gerne ønsker det. Men jeg vil i den forbindelse også understrege, at det fra tjenestemandsside netop påpeges, at nu ønsker man tilstrækkelig tid til rådighed, altså den tid, man ikke havde i foråret, og det er først og fremmest spørgsmål om at få tid til at tage stilling, så vidt jeg kan skønne, til indplaceringerne og de nye klassificeringer.

Om det foreliggende lovforslag skal jeg blot sige, at det har været en bunden opgave. Der har ikke været stort anden mulig-